El Cul del Pou | | Actualitzat el 13/07/2018 a les 10:54

L'Insti

DES DEL DIVAN. PEL DOCTOR LACETÃ€.

Encara que sembli mentida, Manresa, fa unes dècades, només tenia un Institut, el Lluís de Peguera. Per aquet motiu era l'Insti, no ens podíem equivocar d'institut. Fa uns dies, passejava, més ben dit, creuava la plaça d'Espanya -que ningú s'enfadi, per favor, "keep calm"!-, pas gairebé obligatori per arribar a l'oficina de Correus i va ser com un retorn a les imatges d'un passat adolescent.

De fet, l'escenari hi ajuda. El mateix disseny de plaça, entre un jardí paupèrrim, un parc infantil de l'època adolescent, l'arbre, viu però abonyegat de què he parlat en un altre article, el bar al bell - abans no hi era- i un perímetre dissenyat per als cotxes... I en girar la vista cap l'edifici de l'Institut encara va ser pitjor: no em ve al magí un altre edifici que hagi sofert tants i tants nyaps i agressions arquitectòniques. Per tal de ser pragmàtics i aprofitar-lo, s'hi han fet afegitons. Queda constància de la dècada en què s'han fet. És com aquelles cases pairals on cada hereu ha fet la seva reforma. Vaig donar tota una volta pels exteriors de l'edifici; un altre nyap urbanístic al bell mig de la ciutat. Hi ha algú que pensi en una globalitat de l'edifici i de l'entorn?

Allò està més malament que en l'època en què Manresa i la seva àrea d'influència educativa -queda més bé no enumerar comarques del voltant, que la pell és fina-, rebien la visita dels escolars per tal que en un sol dia s'examinessin de cada curs de batxillerat, revàlida o ingrés. Ho sento pels lectors joves, els dos últims termes pertanyen a una època pretèrita. Cal recordar que fins als anys 70 es passava per l'adreçador i ens examinàvem de cada assignatura amb el catedràtic corresponent. Llavors eren catedràtics, no professors. I quins dies es passaven! un mals de panxa, unes diarrees que provocaven vendes massives d'El Elefante, paper de WC altrament present a totes les llars.

I a la trista plaça la font no rajava. Devia ser per no desentonar, no fos cas que hi donés un toc d'alegria. Una font on més d'una persona anava a parar, en aquelles absurdes bromes de col·legues: En la dècada dels 80, una noia ben nua es va a ficar a l'aigua tot cantant per fer publicitat i perquè tothom sabés que, l'endemà, actuaria amb el Julio Iglesias. Fet verídic, però al Julio encara l'esperem. Quina plaça... la d'Espanya.